

**Sobre poesia
i sobre la meva poesia**

La poesia sorgeix de l'íntima necessitat d'expressar aquella veritat que busquem entre els dubtes i les esperances que ens angoixen, el dolor i la felicitat, dins el món que ens envolta, i les circumstàncies en què vivim, tot submergint-nos en el nostre subconscient, que ens obrirà portes insospitades. És per això que tota bona poesia té aquest punt de misteri, aquest do que ens mou a dir o a insinuar allò que nosaltres mateixos no sabem que sabem i fa que fins i tot ho capti qui l'escolta o la llegeix des de circumstàncies ben diverses. Tot això es troba en el fons de tota obra artística, i s'hi arriba des de la nostra sensibilitat com a persones i amb les eines imprescindibles per donar-li forma. És a dir, en poesia des de la paraula.

Així és com jo entenc la poesia que neix de la paraula en si, nua, sense embuts ni artificis amb el seu significat profund eixit del seu so i de la seva forma, independent de mètrica i rima, és a dir, de la necessitat de l'existència gairebé física de cada paraula en el poema que fa que hi sigui imprescindible per expressar, seguint l'impuls interior que ens mou a escriure, aquella veritat immanent que ens crema a les mans i que sols quedarà plasmada del tot en dir el poema en veu alta. Fer, com diu Sylvia Plath en els seus diaris, «poemes molt físics on els “mons” prenguin cos en les meves paraules sense elucubracions ni fals enginy, dir-les sempre en veu alta, fer-les irrefutables».¹

En resum, crec que la meua poesia neix d'aquesta veritat intrínseca que cerquem en els nostres «mons» sense enganys ni artificis i es plasma en el so i el significat de cada paraula del poema, com ho expresso en el poema «No mitiga la puresa del capvespre».

1. «The Journals of Sylvia Plath», *The Dial Press*: Nova York, 1982, p. 163, 17-VII-1958.

No mitiga la puresa del capvespre

No mitiga la puresa del capvespre
ni el blau fosforescent del mar,
ni els camps d'un verd tan tendre,
el desig de comunicar-me.

I m'aboco amatent a
escoltar els uns i els altres.

Però la meva veritat
em retorna
al mateix lloc de solitud.
I submergida hi visc;
tot recordant llunyans moments,
aquells que passen, fugaços,
davant els ulls
—com si el vent se'ls endugués—
però, aviat, cremen, i s'endinsen
fins a fer-se sang i obra nostra.

[D'*El blat del temps* (1986),
inclòs a *Al cor de les paraules. Obra poètica*
1963-2002]

Serà potser només

Serà potser només
en el darrer moment
en què tanquis
els ulls per sempre

que et serà donat
conèixer aquell únic
secret per força
tan senzill

com quan
al bat del sol
es desclou
una flor

[D'*El fred íntim del silenci* (2008)]